

Valoarea soliei 1888 și sfințenia mesagerilor

Luni, 20 martie 2006

Gili Cârstea

Mulțumim frumos tuturor celor care ne-au scris, exprimându-și bucuria și aprecierea pentru modesta noastră contribuție la descoperirea neprihănită a lui Hristos în această generație. Scrisorile dumneavoastră sunt importante, le așteptăm cu drag și le apreciem corect, chiar dacă nu publicăm conținutul lor pozitiv pe acest sit.

De aceeași apreciere se bucură și scrisorile critice, deși ele sunt mai rare; acestea ne ajută să înțelegem unele aspecte confuze sau insuficient explicate în articolele noastre, care ar putea crea neînțelegeri păgubitoare anumitor cititori. Din acest motiv vom publica câteva pasaje ample dintr-o corespondență desfășurată zilele acestea.

Cititorul nostru își exprimă îngrijorarea pentru intențiile noastre astfel:

“De câtva timp tot mai des – aproape zilnic – citesc materialele dv. și sunt frământat, pentru că nu știu unde vreți să ajungeți. Mi se pare că sunteți tot mai departe de poporul lui Dumnezeu, afară de cazul că vreți să mergeți singuri... dar unde?”

El ne reproșează că ne limităm la publicațiile pe internet, dar oamenii din jurul nostru nu au acces la el, și nu se pot bucura de experiența vie a contactului cu solii:

“Aveți un sit bine pus la punct, dar unde vă sunt misionarii? Aveți vreun 'Ivăncică' luminat de Duhul Sfânt, gata să curețe iarăși Teleormanul, nu doar de tradiții ortodoxe, ci și adventiste? Până una-alta, ceea ce contează este roada în viață și în misiune. Dacă vă lipsește, știți soluția: iarăși pe genunchi. [...]

De ce trebuie să lăsați ca adventiștii să evanghelizeze cu un adevăr ciuntit, ca apoi să mergeți în urma lor să reparați sau să completați? Reformiștii, urmând strategia aceasta, bat pasul pe loc de decenii bune [...] Dv. scrieți câteva pagini zilnic, Beni este online aproape tot timpul; între

patru pereți, cine să vă vadă fața și viața radiind de bucuria sfântă pe care o mărturisiți pe situl dv.? Vă doresc succes într-o astfel de experiență!”

I-am răspuns că nu am fost conștienți de faptul că articolele noastre lasă cumva impresia că noi am primit o lumină nouă. Noi dorim doar să oferim acestui popor șansa de a lua contact cu solia foarte prețioasă pe care chiar Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis-o poporului Său prin frații Waggoner și Jones. I-am spus că noi chiar nu dorim să ni se vadă fețele radiind de bucurie, căci nu suntem nimic, chiar nimic; noi așteptăm ca acest popor să fie fascinat de un singur lucru: Neprihănirea lui Hristos.

Nu dorim să facem concurență Bisericii Rămășiței; nu dorim să mergem în urma cuiva să reparăm ceva. Dacă o ajutăm pe scumpa noastră Laodicea să se trezească și să-și înțeleagă chemarea, ea va da foc planetei cu o solie ce nu va putea fi oprită. Aceasta este onoarea și privilegiul ei, nu al nostru, deoarece nu suntem decât o parte modestă a acestei familii, și nu un înlocuitor al ei.

Iată răspunsul lui:

“Nu este vorba de o solie nouă, ci de una uitată și netrăită de peste o sută de ani. Cine o redescoperă și o trăiește, folosește toate căile și mijloacele posibile ca ea să fie cunoscută și trăită de toți care sunt în sfera lui de influență. Prin lucrarea lui, caracterul lui Hristos va fi reprodus și în viața celorlalți, prin puterea Duhului Sfânt. 'O viață schimbată este un argument căruia nimeni nu i se poate împotrivi.'"

Vorbesc cei din Turnu, sau din satele vecine, despre un grup de oameni, nu ireproșabili, dar sinceri, altruști, dedicați lui Dumnezeu, doritori ca neprihănirea lui Hristos să se reproducă în viața lor? Numai o iubire profundă pentru oameni ne autorizează să lucrăm pentru ei și, la nevoie, chiar să-i muștrăm... Vreau să fiu înțeles corect: Solia pe care o prezentați prin situl dv. este extraordinară, este mană cerească, și nu doar pentru adventiști. Dar pentru mine, pentru noi care suntem departe, laodiceeni adormiți în superficialitate și formalism, ar fi edificator și contaminator dacă am auzi că solia deja i-a schimbat pe propovăduitorii ei de la Turnu. Nu este vorba de 'privitul la oameni,' ci de teama că și această nouă lucrare își va ocupa curând locul în vitrina istoriei eșecurilor advente.

Vedeți, 'Fapte 2000,' 'Galileanul,' 'Cincizecime pentru mine,' 'Un nou început,' expozițiile de sănătate, 'Tinserv,' miniatura Betleemului în centrul localității, Adra, Vocea Speranței, nu mai zic de 'Ziua ușilor deschise' despre care deja ați scris - toate acestea încearcă să creeze o imagine pozitivă a bisericii, dar adevărata imagine este dată de ceea ce trăiesc membrii ei într-un cătun sau într-o metropolă, de ceea ce se întâmplă la firul ierbii, conform celor spuse de fr. Pierson la demisia sa. Ori aici solia 1888 trebuie să-și facă lucrarea, să ne schimbe mintea, inima și viața, să ne facă părtași de natură

divină și atunci pământul va fi luminat de slava Domnului, de chipul lui Hristos reprodus în urmașii Săi. Efectul va fi mai mare decât cel din vremea apostolilor, fiind amplificat de presă, telefon, radio, televiziune, internet.

A pornit din Turnu această lucrare? Domnul să ne ajute la aceasta!”

Deși ne bucurăm să vedem că cititorul împărtășește credința noastră că solia 1888 este prețioasă, ne pare rău să-l dezamăgim în așteptarea lui cea mai dragă: Nu va avea privilegiul să audă sau să constate că “solia deja i-a schimbat pe propovăduitorii ei de la Turnu.” Iar pentru aceasta există un motiv cât se poate de simplu: Dumnezeu nu dorește ca solia să fie apreciată pe baza unor criterii subiective, ci doar datorită valorii ei unice. Este solia lui Dumnezeu către poporul Său din ultima generație, o solie ce trebuie acceptată doar prin credință și verificată direct la sursă, adică la Dumnezeu.

Și eu cred că fețele noastre strălucind de slava lui Dumnezeu ar avea un efect fenomenal; ar fi și mai grozav dacă predicarea noastră ar fi însoțită de ceva minuni. Domnul Hristos le-a avut pe toate acestea. Care a fost rezultatul? “Adevărat, adevărat vă spun, Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea, și v-ați săturat” (Ioan 6:26). Cei mai mulți din popor au primit cu rezervă solia Lui, deși erau fascinați de puterile Sale vindecătoare. Ei aveau nevoie de lumina adevărului despre Tatăl, nu de argumente zdrobitoare că solul este autentic. Pe acestea din urmă le-au avut din plin, și totuși au respins solia Lui. Până în zilele noastre se contestă, în toate bisericile, că Hristos este întruchiparea fidelă a caracterului Tatălui și că El este primul exemplar al rasei umane în care a fost refăcut “scopul lui Dumnezeu” stricat prin păcatul lui Adam.

Deși recunoaștem că ne lipsește îndemânarea de a prezenta o așa excepțională veste bună, există totuși un aspect la care noi am fost cât se poate de clari: Solia 1888 nu va face să strălucească fețe decât la ziua ispășirii pentru cei vii. Și nici chiar atunci în felul în care sugerează prietenul nostru. Da, ea de pe acum ne schimbă “mintea, inima și viața,” dar sub nicio formă nu face pe primitorii ei părtași de natură divină înainte de ziua ispășirii. Doar atunci, sub puterea ploii târzii și prin confirmarea sigilării, va fi chipul lui Hristos desăvârșit reprodus în poporul Său. Până atunci, ne bucurăm să ne descoperim în liga lui Pavel, “cel mai mare dintre păcătoși.”

Atunci când Domnul a trimis solia 1888 prin frații Waggoner și Jones, opozanții ei se întrebau de ce mesagerii nu fac minuni, dacă sunt trimiși de Dumnezeu – așa cum spunea sora White – și au acreditare divină. Iată răspunsul ei:

“Cum pot oare frații noștri, care au avut în față istoria Domnului slavei, să își deschidă buzele să rostească cuvintele jignitoare ale ucigașilor Domnului? I-a condus Domnul pe acești frați să spună aceste lucruri? Eu răspund, Nu! Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde cererilor

acestor îndoielnici, și va prezenta numeroase minuni ca să confirme credința celor ce caută acest gen de dovadă. Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, ei vor respinge cel mai clar adevăr, și vor crede cele mai nebunești erori” (1888 EGW Materials, 388).

Confirmarea credinței pe baza minunilor este o afacere periculoasă, ca și captarea entuziasmului pentru un adevăr pe baza unor criterii subiective, sentimentale sau emoționale. Este posibil ca interesul unora să fie stârnit de știrea că la Turnu a apărut categoria de adventiști pur-sânge pe care o așteaptă biserica de zeci de ani, dar ce le-ar folosi să se declare partizani ai neprihăririi lui Hristos privind la oameni și nu la Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre? Aici trebuie îndreptată credința oamenilor; noi trebuie să dispărem complet și fără rezerve din scenă, iar locul acesta onorabil să fie ocupat de Spiritul lui Dumnezeu magnific, măreț, magistral.

Dacă solia ar fi fost acceptată de biserică pe baza credibilității sau strălucirii solilor, cu siguranță că Domnul o trimitea prin câțiva îngeri, negăsind oameni cu asemenea calitate. Se pare însă că El dorește să primim scrisoarea de dragoste fără să reproșăm poștașului că este nebărbierit. El ne-a uimit mereu trimițând soliile Sale prin oameni cărora le puteam întoarce spatele fără teamă sau jenă. De ce? Deoarece El nu dorește să Se impună, obligându-ne să primim solia fără ca aceasta să fie înțeleasă sau apreciată.

Imaginați-vă că la una dintre sesiunile Conferinței Generale s-ar coborî deodată la amvon, însoțiți de ambianța multimedia cerească – tunete, cutremur și foc – doi serafimi glorioși. Delegații ar fi imediat pe sub scaune, așteptând comunicarea din partea cerului. Își imaginează cineva că votul nu ar fi unanim, indiferent ce rezoluție ar propune îngerii aceștia bisericii mondiale? Numai că acesta ar fi un act clar de constrângere, o decizie luată sub impresia fricii, în care inima și mintea nu ar avea niciun amestec.

Adevărul nu se propagă așa. Exact din acest motiv Domnul a trimis solia 1888 prin doi pastori relativ necunoscuți, și nu prin sora White sau prin președintele Conferinței Generale. Chemând la deschiderea templului inimii în fața lui Hristos, solia nu trebuia să fie însoțită de constrângeri adiacente precum poziția, spiritualitatea sau geniul mesagerilor. Ea nu trebuia să șocheze sub nicio formă prin manifestări exterioare. Singurul element de impact trebuia să fie frumusețea și valoarea soliei, experimentate personal de primitorii ei. Urma să fie o relație intimă între primitor și Duhul Sfânt, fără zurgălăii firești atât de plăcuți inimilor noastre.

În fața bisericii nu stă o mare și glorioasă evanghelizare, așa cum așteaptă mulți, ci o puternică lucrare de cernere, în care cea mai mare parte a membrilor vor fi pierduți pentru cauza lui Dumnezeu. Observând acest eveniment cutremurător în viziune, sora White întreabă pe îngerul însoțitor: „Ce a produs această mare zguduire?” Răspunsul lui a fost: „Lepădarea

apelului Martorului credincios către îngerul Bisericii Laodicea.” Un astfel de eveniment epocal nu poate, nu trebuie, și nu va fi pus în pericol de elemente subiective precum spiritualitatea, geniul sau credințioșia solilor.

Mulți din acest popor se visează o parte a mișcării glorioase, când „slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de o sfântă consacrare,” vor merge din loc în loc să dea lumii ultima avertizare. Dar cât de puțini dintre aceștia știu că mai întâi trebuie să aibă loc o altă lucrare, când slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele ca granitul, în sac și cenușă, vor trebui să spună bisericii lui Hristos că ea continuă să lepede sfatul Martorului Credincios și perpetuează starea laodiceană prin refuzul permanent de a primi solia neprihănirii lui Hristos! Și totuși, fără aceasta din urmă, prima nu are absolut nicio șansă, iar timpul a dovedit-o din plin.

Biserica va fi confruntată cu adevărul pur că ea a respins solia neprihănirii lui Hristos, iar această convingere va trebui să vină doar din acțiunea Duhului Sfânt asupra sufletului. Orice altă scurtătură se va dovedi ineficientă.

Acum, dacă vă dă speranță acest amănunt, noi vă putem spune că solia 1888 ne-a schimbat viața, oferindu-ne o perspectivă nouă asupra credinței lui Hristos, bucuria și speranța pe care nu le-am cunoscut niciodată până acum. Da, înțelegem că suntem chemați să devenim un templu al Duhului Sfânt și am acceptat cu bucurie această înaltă onoare, deși nu suntem vrednici. Suntem entuziasmați că adevărurile adventiste, pline de semnificație, profunde și vibrante, ne-au scos din ritualismul și nepăsarea care sugrumă încă pe mulți.

Dar nu, nu vă putem spune că am devenit ceea ce sugerează cititorul care ne-a scris. În prezent, Domnul ne arată progresiv ticăloșia inimii noastre, ne ajută să cerem o inimă nouă și marchează cu sângele lui Hristos fiecare defect pe care îl vedem și îl regretăm. Și o face cu o delicatețe fenomenală, ca să ne lase permanent opțiunea resetării întregii operațiuni. Dar nu Se va opri până nu ne va duce cât de jos va fi necesar, în sac și cenușă, singurul loc de unde se poate oferi o cunună împărătească (Isa 61:3). În acest sens suntem mai păcătoși decât mulți dintre cei care încă nu au fost confrunțați cu neprihănirea lui Hristos în farmecul ei inegalabil, și de aceea nu este sănătos pentru ei să se uite la noi.

Cât privește teama ca lucrarea noastră despre solia 1888 să nu își ocupe și ea „curând locul în vitrina istoriei eșecurilor advente,” nu putem spune decât atât: Indiferent care va fi reacția bisericii, noi nu vom obosi în căutarea perlelor ascunse sub gunoiul erorilor, nu vom renunța să le comunicăm și altora, în speranța că pentru mulți și cât mai curând, “un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Domnul, neprihănirea noastră!”